

Multikulturalismus, jedna z největších iluzí naší politické kultury

Autor: Andrew Joyce

„Prosazovat ducha kolektivní sounáležitosti: veškerá komunikace směrem ven musí v komunitě upevňovat povědomí, že ‚jsme v tom všichni společně‘. Tím předejdeme nárůstu napětí mezi odlišnými skupinami.“ Zdroj: Scientific Advisory Group for Emergencies – SAGE: SPI-B return on risk of public disorder, 25. února 2020, s. 2.

Citované doporučení obdržela britská vláda koncem března a dobře shrnuje propagandistickou strategii, jež má zabránit zhroucení už tak dost chatrné iluze **multikulturní** harmonie. Bráno čistě strategicky to pochopitelně dává smysl. Ať už považujete pandemii **Covid-19** za skutečnou zdravotní krizi nebo přefouknuté skoronic, naplnění krizového scénáře zůstává skutečností. Miliony lidí přišly o práci a novou nejspíš hned tak nenajdou. Tisíce jich musejí být umístěny do nemocnic, jejichž kapacity rychle narážejí na své limity.

Méně a méně je také dalších dostupných zdrojů jako pracovních míst, zboží nebo služeb. Celé populace se ocitly v jakémisi lehčím domácím vězení – což bylo více, než část z nich dokázala snést, a tak se jejich rodiny staly dalšími pomyslnými korálky na „šňůře vražd mezi členy domácnosti“. Ve většině zemí byl vyhlášen výjimečný stav a „normál“, který jsme znávali, se hned tak nevrátí – a možná vůbec nikdy. Multikulturalismus, vystavěný na doposud neotřesitelných základech globálního liberalismu a finančního kapitalismu, „normalizovaný“

podobně monoliticky neotřesitelným akademicko-mediálním systémem, tak zažívá první větší „zemětřesení“ vyvolané zvenčí. Proto jsme čekali na doporučení, jak ochránit multikulturalismus (viz citované doporučení SAGE), celé dlouhé dva týdny. Nepochybujeme, že takřka totožná slova zaznívají ve všech západních vládních kabinetech.

Při každé opravdové krizi dochází k rychlému odvržení všech zbytných a umělých prvků prostředí dané skupiny/jednotlivce. Zeptejte se libovolného odborníka na přežití a řekne vám, že klíčová strategie se v podobných situacích dá shrnout velice úsporně: osekát veškerou činnost krom té nejzákladnější, směřující k zajištění tepla, úkrytu, vody a jídla. Cokoliv jiného, veškeré pokusy vložit cennou energii do zbytných či oblíbených činností, se snadno mohou stát osudnými. Když společnost dospěje do skutečné krize, základní filozofie přežití se nemění. Ochrany se dostává nejdůležitější infrastruktura, zbytné rozptýlení a zábavy jsou pak buď využity jako propaganda k udržení morálky nebo jsou úplně ponechány stranou. **Tok informací prochází, s výjimkou propagandy, zeštíhlením, zůstává jen to základní a nepostradatelné.**

Schválně, kdy jste naposledy slyšeli cokoliv o „drag queens čtení pro děti“ (Drag Queen Story Hour) nebo záchodcích pro transky? Tyto jevy byly nedílnou součástí úpadku naší civilizace, zároveň ale také nic než kulturní efemérou, vytvářenou prohnílým, vykořeněným kosmopolitismem. V současnosti módním jazykem tak šlo o příklady **vylučování viru**, nikoliv virus samotný. Těmito prostředky se ideologický virus replikoval v přístupných nebo prostých mozcích. Možná chvíli potrvá, než budeme znovu vystaveni podobných efemérám, za což jistě můžeme být vděční, co ale se skutečným virem v centru toho všeho? Co s multikulturalismem pod koronavirem?

Všechny odstíny disentu a politicky okrajových proudů svalují své hubené úspěchy v posledních desetiletích na falešné vědomí mas, navozené materialismem a saturací kulturou vládnoucí ideologie, jež prý může rozbít jediné krize globálního kalibru. U krajní levice to má podobu nalézání „emancipačních příležitostí“ v událostech jako migrační krize, finanční kolaps v roce 2008 či domnělého zhroucení kapitalismu jako takového v nedaleké budoucnosti. Lidé na opačné straně spektra zase těžili z krizí jako etnické nepokoje, muslimský terorismus nebo války v Afghánistánu a Iráku. Do jisté míry by se tak přirozeně dalo očekávat, že současně se závažností krize se zvětšuje také potenciál pro zisky skupin stojící mimo hlavní proud. Leckdo by proto mohl předpokládat, že celosvětová zdravotní nouze, schopná způsobit novou **světovou krizi**, by byla pro disent libovolného stříhu „to pravé“. Problémem této teze však je, že koronavirus nic podobného alespoň zatím nepřinesl. Proč?

Multikulturalismus u ledu

Byť se nacházíme teprve v počátečním stadiu epidemie a k úspěšnému vytvoření masově dostupné vakcíny nám zbývá ještě povážlivý kus cesty, systém se o sebe zatím dokázal postarat velice dobře a projevuje mimořádnou schopnost přijímat údery a odvracet jejich energii stranou. Nemluvím zde o zdravotnickém systému ani výrobě a distribuci ochranných pomůcek a vybavení, jež jsou sužovány problémy a zmatky. Mám na mysli základní veřejné i

finanční parametry toho, jak žijeme. Prozatím se tak zdá, jako by se napětí vytvářené multikulturalismem a masovou imigrací ocitlo ve stavu situací navozeného permafrostu. Sám se totiž, stejně jako projevy vylučování viru, ocitl v karanténě. Jelikož se multikulturalismus mohl v minulosti opřít o rozsáhlou síť právních, vzdělávacích, sociálních i kulturních kontrolních mechanismů, nemělo by nás příliš překvapovat, že právě v čase mohutného posilování pozic a pravomocí vlád zůstává neotřesitelně usazen a chráněn.

Multikulturalismus je sice problém politický a ekonomický, jeho podstata má však sociální povahu v tom smyslu, že přináší přímé střetávání a osobní interakci mezi rasami (sociálními skupinami). Se zavedením sociálního distancování a měkčích podob domácího vězení lze tudíž důvodně předpokládat i snížení frekvence konfrontací. Lidé se pochopitelně musí i nadále občas protáhnout a obstarat si jídlo a léky. Naneštěstí i takto značné osekání možnosti interakce už nabídly více než dostatek příležitostí pro útoky na bělochy. V Anglii se množí případy obtěžování starších bělochů muslimy a Afričany, kteří jim kašlou do obličeje, jednoznačně nejhrůznějším případem z poslední doby však musí být **brutální vražda** sedmiletého anglického děvčátka somálskou imigrantkou, když se holčička na kole projížděla po parku se svým tatínkem. Celkově se však dá říct, že s vyprázdněním ulic a zrušením všech příležitostí ke společenskému setkávání musel multikulturalismus i se svými projevy ustoupit stranou přímým zdravotnickým a finančním starostem.

To je cenným poučením pro ty z nás, a sebe z této množiny v žádném případě nevyjímám, kteří se v posledních letech domnívali, že každá vážnější krize se nevyhnutelně stane bodem zlomu v západním smýšlení o multikulturalismu. Osobně jsem v žádném případě neočekával, že se multikulturalismus v případě krize tak umně „sekvestruje“. Právě k tomu ale došlo. Od zavedení opatření k sociálnímu distancování se zločinnost napříč západními zeměmi propadla. V některých oblastech Spojeného království se **snížila o pětinu** díky téměř úplnému vymizení případů kapesních krádeží a napadení na veřejných prostranstvích, jejichž pachatelé bývají velice často neevropského původu. New York, Chicago i Los Angeles zažily více než čtvrtinovou redukci trestných činů, nejcitelnější u vloupání a napadení. Sexuálních deliktů ubylo někde **až o polovinu**. Tento trend lze takřka beze zbytku připsat na vrub dramatickému snížení či eliminaci situací, kdy k těmto zločinům může docházet. Běloši jsou ve svých domovech ve větším bezpečí než na veřejných prostranstvích, promořených etnickým resentimentem a zločinností. Zažíváme tak období neklidného míru, jakousi **podivnou válku**. Etnická kriminalita i další podoby osobní nevraživosti mezi rasami, jež bychom měli bez servítek brát jako propagandistickou výhodu v naší konfrontaci s obecnějším fenoménem multikulturalismu, jsou tak alespoň prozatím více méně „u ledu“.

Nové falešné vědomí

Doporučení předložené britskou vládou skupinou SAGE celkem nepokrytě vybízí k záměrnému vytváření „kolektivní sounáležitosti: veškerá komunikace směrem ven musí upevňovat vědomí společenství, že ‚jsme v tom všichni společně‘.“ Nejspíš právě něco takového jsme měli očekávat, když konečně dorazí ona „krize s velkým K“, již jsme bezmála toužebně vyhlíželi. Přesto jsem netušil, jak skvěle to bude fungovat. V posledních týdnech si totiž všímám formování nového falešného vědomí, které má zakrýt rány a trhliny v tom starším. Jistě,

masmédia šíří každodenní poselství hospodářské nejistoty a strachu ze smrti, ale mnohem znepokojivější mi přijde rozvoj kolektivní sounáležitosti na sociálních sítích. Ta stojí na hliněných nohou fantazie, samochvály a přeslazené, *ad hoc*, neupřímné a nepochybně dočasné sentimentality fetišizující zdravotnický personál.

Nalijme si čistého vína: nejsme v tom všichni společně. Bez ohledu na Madonnino vyšinuté **blouznění ve vaně** superbohatí ve velkém **opustili svá velkoměstská obydlí** a vydali se na soukromé ostrovy, vybavené „testy na Covid-19, osobním zdravotnickým personálem a podzemními úkryty“. Jinak duševně zdraví lidé se na sebe vrhají jako rozčepýření kohouti, aby si zajistili ohromné zásoby toaletního papíru. Jednotlivé země se mohly přetrhout v **soupeření o přístup k dodávkám z Číny**. Staří a nemocní se ocitli napospas mladším generacím, které virus buď neberou příliš vážně, případně jej otevřeně oslavují jako „zhoubu boomerů“. Muslimové i ultraortodoxní Židé se ukázali být obzvláště zdatnými v přenášení nákazy (viz [zde](#) nebo [zde](#)) i jejími oběťmi (Židé jsou mezi mrtvými na Covid-19 zastoupeni osminásobně oproti svému podílu v populaci) díky svým početným rodinám, kdy spolu často pod jednou střechou žijí tři generace, i svým dalším zvyklostem. **Černoši i invalidé** si osobují postavení obětí jedinečné diskriminace vládními opatřeními proti koronaviru. Tuto psychologickou řežbu všech proti všem, tak úrodnou půdu pro neklid často až fyzický, jaksi zmírňuje jen to, že sotva smíme vyjít z domů.

K utužování falešné sounáležitosti neodmyslitelně patří také nápadně časté užívání výraziva válečného konfliktu. Sotva bych dokázal spočítat, kolik jsem od některého z politiků nebo „odborníků“ v médiích slyšel o „bitvě“ proti „nepříteli“. Donald Trump se prohlásil „**válečným prezidentem**“ vzdorujícím „neviditelnému nepříteli“. Emmanuel Macron zase vyhlásil válku „neviditelnému, záluďnému“ nepříteli. Italský zvláštní zmocněnec v koronavirové krizi zase vyzval zemi, aby se připravila na „**válečné hospodářství**“. Než se sám nakazil a musel být přepraven do nemocnice a následně i JIP, informoval Boris Johnson své britské spoluobčany, že je čeká boj, do něhož bude „**přímo povolán**“ každý jeden z nich. Doktoři i sestry pak „**stojí v přední linii**“. Jednou z motivací k využívání tohoto výraziva jistě má být podtržení závažnosti situace a posílení ochoty přinášet oběti.

Na druhé straně má však za cíl také – a mnohem záluďněji – otupit případné agresivní impulzy (lidé mají své ztráty přijmout, vždyť se jedná o součást „válečného úsilí“), znormalizovat rozšíření výjimečných opatření i policejního státu a v neposlední řadě uměle vytvořit všelidovou jednotu předvedením společného nepřítele, na němž si máme vybit své úzkosti a vnitřní agresivitu.

Potíž je ale v tom, že koronavirus není „nepřítelem“ o nic víc než lesní požár, tornádo nebo povodeň. Vlastně bychom si jen stěžili dovedli představit nepřítele nehmotnějšího než virus, ve skutečnosti spíše neživou, parazitickou kombinaci chemických látek, schopných replikace, než žijící organismus. Virus sice zůstává záhadou a komplikací pro lékařskou vědu – ničím víc ale není. Proto se před našimi zraky odvíjejí groteskní výjevy, kdy evropští politikové blahosklonně mávají rukou nad po desetiletí probíhající masovou migrací, zástupy obětí muslimského terorismu i každoročním zhoršováním etnické kriminality s falešně sentimentálními výzvami „společně to zvládneme“, jen aby ochotně nasadili válečný tón a

prostředky národní obrany v chabé snaze nahnat nás v jednom šiku s novými „spoluobčany“ na „frontovou linii“ boje proti shluku molekul. Nejhorší není skutečnost, že nás považují za blázny, ale že se v zásadě vlastně nemýlí.

Zprávy velkých stanic i noviny přetékají propagandistickými příběhy (např. [zde](#), [zde](#) a [tady](#)) migrantů a/nebo uprchlíků konajících pravé divy udatnosti prací ve zdravotnictví. *Guardian* tak **informoval čtenáře**, že New Jersey nedávno jako druhý americký stát po New Yorku „využilo výjimečného stavu k dočasnému uvolnění omezení pracovníků v medicíně z ciziny... V Německu se na výzvu místních orgánů přihlásily stovky doktorů a sester ze zahraničí, kteří doposud nezískali náležitá osvědčení.“ Příhodně už se pak zapomíná na skutečnost, že lékaři ze zámoří dlouhá léta **sexuálně napadají a zneužívají** své pacienty divoce nad své procentní zastoupení v lékařském a sesterském stavu. Americká lékařská komora **vyzvala** americké ambasády a konzuláty po celém světě k uvolnění procesu vyřizování víz pro lékaře, kteří se chtějí zúčastnit americké praktikantské stáže počínaje červencem, takže churavější Američané se mohou záhy připravit na další tisíce příkladů té nejlepší lékařské péče, jakou dokáží Nigérie, Pákistán nebo Blízký východ nabídnout.

Člověk jen těžko dokáže vůbec přijmout nebetyčnou hloupost a tragikomičnost celé situace – dokud si neuvědomí, že tato generace učinila kulturními prubířskými kameny naší doby *Harryho Pottera* a *Padesát odstínů šedi*, jež velmi dobře zachycují nově objevenou zálibu naší civilizace jak v dětinském magickém myšlení, tak sadomasochismu.

Pravidla hry se mění

Je-li skutečnou podstatou multikulturalismu rasový zápas, pak bychom na základě výše uvedeného mohli říci, že koronavirus přinesl přerušení hry. Karanténa a sociální distancování zahnal jednotlivé týmy do šaten, kde vyčkávají na další pokyny. Podle jakých pravidel se ale bude hrát, až přestávka skončí? Systém už nyní skartoval všechna až doposud neměnně železná pravidla. Všechny západní země přišly s obrovskými podpůrnými finančními balíčky, více či méně socialistickými, ve snaze zabezpečit korporacím i nadále nerušené krmení u (na dluzích postaveném) žlabu daleko do budoucnosti a také vytvořit zdání, že základní příjmová očekávání obyvatelstva zůstanou naplněna.

Nezaměstnanost raketově roste, zatím je však příliš brzy na to odhadovat, do jaké míry to povede ke společenskému napětí a nepokojům. Soupeření o zdroje bylo uměle tlumeno dluhovým finančním systémem. Prozatím tato opatření mohou do jisté míry pomoci. Řada lidí bude i nadále moci splácet hypotéky, nakupovat jídlo a hromadit balení toaletního papíru, dokud nebudou jejich instinktivní obavy trochu utišeny a dokonce ochotně zhltnou krmí, kterou jim Netflix spolu se zbytkem zábavně-průmyslového komplexu předhodí. Rádi se nechají přesvědčit, že všechno nakonec dobře dopadne – stejně jako v *Harry Potterovi*.

Toto dětinské ovzduší naděje a očekávání spolehlivě zadusí každou revoluci hned v kolébce, což jej činí nepostradatelným pro zachování každého *statu quo*. Naši lidé se stali ochotnými služebníky státu ne proto, že jsou fyzicky zavření ve svých domovech, ale protože strávili dlouhá desetiletí za mocnými mřížemi ve vlastních hlavách.

Jakákoliv finanční výpomoc pro obyčejné lidi je zatížena obrovskými budoucími dluhy. Vše, co nám nyní dají, nakonec budeme muset splatit. Pokud suma dostatečně vzroste, k čemuž podle mě už došlo, přejdou závazky na naše děti a vnoučata. Zatímco systém předstírá, že se nás chystá spasit, hotoví se k vlastní záchraně, dokonce obohacení. **Po odeznění viru se tak znovu ocitneme v zaslíbené zemi masové migrace, nízkých mezd, laciné pracovní síly z ciziny a prázdné konzumní rozežranosti - tentokrát ale budou naše daně o něco vyšší, naše děti ještě ožebračenější a naše vlády pod kontrolou nepřátelských elit shromáždí ve svých rukou ještě více prostředků, jak nás sledovat a donutit k dodržování jejich rozkazů, než kdykoliv předtím.** Právě tehdy, při skličujícím sčítání škod, ne při plném běsnění koronavirové smrti, podle mého soudu dojde k zostření boje o zdroje. Nechci se příliš pouštět do teoretických doporučení z obav, aby to nevyznělo jako staré známé nekonečné odsouvání revoluce někam do budoucnosti, čímž se z ní stává očekávání náboženského stříhu: vždy na dosah, ale nikdy se nezhmotní. Přesto se nemohu zbavit dojmu, že bez ohledu na případné nové změny pravidel poté, co konečně opustíme své domovy, abychom pokračovali v přerušeném zápase, toho budeme mít mnohem méně co ztratit - a náš protivník bude, když ne otřesen, tak alespoň oslaben nutností překopat v přerušení celý svůj taktický plán.

Bude všechno zlé k něčemu dobré?

Koronavirus může podvědomě přispět k probuzení bělošského sebeuvědomění coby součást širšího mechanismu **vzestupu etnocentrického chování** při pocitu ohrožení nemocí. Ve své „hrubozrnější“ podobě pak může dobře posloužit těm, kdo upřednostňují instinkt před intelektem. Viděli jsme to na Trumpově „čínském viru“, ojedinělých útocích na Orientálce v různých zemích nebo dalších živelných protičínských akcích. Osobně mi tento prvoplánový protičínský šovinismus přijde nejen laciný, ale v konečném účtování také kontraproduktivní. Sám však i tak pociťuji k většině orientální kultury jistý odpor a napadá mě celá řada dobrých důvodů k zaujetí protičínského a obecně protiorientálního postoje, které nemají nic společného s jejich vnímáním coby původců nákazy. Vidím v nich prvek multikulturalismu o nic méně negativní než kterákoliv jiná skupina s výjimkou Židů. Pro ty jsou události posledních týdnů mimochodem nejspíš značně znepokojivé, zvláště když se objevily informace, že italská krematoria, vybavená tím nejmodernějším vybavením **nedokáží zpopelnit více než 25 těl za den.** Ale to odbočuji...

Orientálci jsou z velké části tichý problém, pachatelé zločinů méně nápadného stříhu a ochotné příklady úspěchů multikulturalismu. Jejich etnocentrismus možná nepůsobí tak okázale a vyzývavě jako u Židů nebo Arabů, není však o nic slabší a při spojení s mezinárodní velmocí získává ohromný temný potenciál. Psychologicky jsou nám tito lidé z velké části cizí a jejich chování ke zvířatům snáší duše Evropana jen velmi obtížně. Viděl jsem záběry psů na čínských tržnicích, z kterých se mi pěníla krev a zvedal žaludek. Orientálci jsou našimi soupeři a nikdy tomu nebylo jinak. Jakmile do světa pronikly informace o epidemii nové nemoci v čínském velkoměstě, měl být neprodleně vyhlášen hromadný zákaz přicestování všech východních Asiatů. Protičínskou rétoriku pozdějšího data pak chápu spíše jako opožděné a směšné snahy dostat rozlité mléko zpět do lahve. Jinými slovy necítím žádné sympatie ke konzervativnímu „etnocentrismu“, který začíná i končí pouhou rétorikou. Klidně si Čiňany

nenávidíte, ale když už to děláte, ať je aspoň vaše nevraživost ryzí a skutečná, podložená všemi dostupnými fakty.

Upřímně doufám, že tato epidemie svým nezvratným důkazem zranitelnosti otevřených hranic globalizovanými nemocemi, terorismem, masovou migrací i mnohem hlubší proměnou našeho způsobu života posílí bělošský etnocentrismus. Byť se možná podobně jako Ezra Pound kloním k přesvědčení, že se z naší civilizace stala „stará bezzubá čuba“, nechci ji ještě definitivně odepsat. Až karanténa skončí, nezbyde nám než se oprášit a znovu vstoupit do ringu, snad s ještě větším nasazením než kdykoliv předtím. Budeme se muset umět rychle přizpůsobovat novým podmínkám. V tomto směru vnímám nanejvýš povzbudivě krok Itálie, která koronavirové krize využila k **uzavření všech svých přístavů** plavidlům s migranty s tím, že „nedokáže zajistit takové podmínky, aby mohla být považována za bezpečné útočiště“. Skutečné obavy nebo obratná politika? Kdo ví – a není to jedno? Italové převrátili tímto svým neotřelým manévrem celé pojetí azylu naruby? „Proč chodit do Evropy? Není bezpečná. Vraťte se domů.“ „Proč chodit do Evropy? V Evropě není práce. Vraťte se domů.“ Právě takto pružné a mazané smýšlení budeme do budoucna skutečně potřebovat. V každém políčku osudu je třeba umět nalézat nové příležitosti.

V následujících měsících a letech život v našich zemích ztratí mnoho ze svého někdejší pohodlí a se zhoršováním situace pozbydou svou někdejší moc také některé z iluzí, jež jej ovládaly. Nakonec masivními změnami utrpí také jedna z největších iluzí naší politické kultury, multikulturalismus. Nebude to ale hned, dokud jsme všichni zamčení doma. Dost možná to nebude ani bezprostředně po jejím skončení. Nakonec ale začne inkasovat ránu za ránu. Systém nemůže mávat lidem před očima falešnými nadějemi a očekávaními donekonečna. „Kolektivní sounáležitost“ koronavirové propagandy není nic než cynický a oportunistický trik, jehož moc pomine společně s akutní krizí. **Námi nabízená sounáležitost vyrůstá ze sdílené tradice, dějin, krve a radikální vize budoucnosti - a proto přetrvává.**

Úvaha Andrewa Joyce *Multiculturalism in the Age of Coronavirus* vyšla na stránkách The Occidental Observer 14. dubna 2020.